

SKAKPOSTEN

SOMMERSYSLER

SKAKPOSTENS udsendte i har sommerpausen efter årtiers lidt uforklarlig passivitet igen givet sig til at dyrke en gammel passion: FRISBEE-GOLF! Det er en disciplin, der stiller andre, men ikke mindre krav end whiskyskakken, og den kan varmt anbefales som et spændende supplement. Som appetizer for eventuelle interesserede følger nedenfor en lille beretning. Det er beretningen om en før i tiden habil, men nu om dage noget rusten frisbee-golf-spillers overraskende genindtræden i golf-eliten en stille sommeraften i Kokkedal.

En smule skak er det også blevet til. Sidst i nummeret bringes to små eksempler fra CHESS.COM.

ENDELIG LYKKEDES DET!

Endelig lykkedes det! At blive nummer ét på frisbee-golfbanen. Og dette tilmed i klar personlig rekord for de ni baner: 34 kast.

Rekorden blev sat torsdag den 30. juli 2015 i tidsrummet kl. 19.40 til 21.10 i Kokkedal og her kunne beretningen for den sags skyld godt stoppe. Der var dog nogle omstændigheder, som var med til at sætte bedriften i relief og som her kort skal ridses op. Ikke som dårlig undskyldning for at bortforklare noget, jeg blev jo nummer ét og satte tilmed per-

sonlig rekord, mere for at bidrage til billedet af de udfordringer sportsgrenen byder på og de krav, den stiller til sine udøvere.

Først og fremmest var jeg for en gangs skyld mødt op i god i tid, og dette med fuldt overlæg. Min strategi for dagen skulle være: ro på! 10 minutter før tid slog jeg derfor min strandstol op på parkeringspladsen, iførte mig solbriller, fandt noget klassisk musik på mobil-radioen og satte mig til at vente. Jeg gjorde front mod solen i vest, hvor indkørslen lå, også et led i strategien. De andre måtte gerne blive lidt rystede allerede fra start over min stoiske ro. Det var – foreløbig da - en fin aften, vindstille og solrig, og jeg glædede mig til at komme i gang.

Da klokken nærmede sig 19, den aftalte mødetid, var der stadig ikke ankommet andre spillere. Nis var på Sardinien, det vidste jeg, og Per havde meldt afbud. Men Krøj, Sim og Stan, hvor blev de af?

Klokken 19.05 undrede jeg mig over stadig at være ene på pladsen. De drenge plejede ikke at komme for sent. Men musikken var fin og solen lun, jeg var fuld af overskud og havde masser af tid.

Klokken 19.15, stadig alene, sendte jeg en sms til Nis. Var der noget jeg havde misforstået?

Frisbee'er findes i dag i talrige afskygninger og farver. Til golf kræves en relativt lille og tung frisbee, særligt til de lange kast. Profferne har mange forskellige med på banen, alt efter om det er til lange eller kurvede kast eller til put.

Nis oplyste, at Krøj også havde meldt afbud og sendte mig et mobilnummer til Simon og Stan.

Jeg fik en lang og hyggelig snak med dem begge, unødigt brødbetyngede som de var, over deres manglende afbud. Herregud, det kan smutte for enhver, og havde det ikke været for deres manglende afbud så havde jeg jo slet ikke siddet her i min strandstol og nydt den fine aftensol på en tom parkeringsplads i Kokkedal. Jeg var derfor snarere glad for deres manglende afbud.

Simon skulle til Bordeaux på cykeltur og var ved at gøre sit grej klar. Han snakkede om et nylakeret stel og andre fine sager han skulle have med, og han kunne godt, i modsætning til mig og min søster Mette, selvom han denne aften havde glemt alt om Kokkedal, huske hvad der lå i den lille forretning i Hjortekær inden Grebart overtog den og åbnede sin første cykelforretning der i midten af 70'erne. Jeg ønskede ham god tur til Bordeaux.

Stan var på Bornholm, offline gennem flere uger, og han havde også glemt alt om Kokkedal. Jeg drøftede med ham, om jeg skulle nappe banen alligevel, ene mand. På den ene side havde jeg lyst, på den anden side var jeg lidt urolig ved udsigten til at risikere at dø af kedsomhed, hvis det meste af min aften skulle komme til at gå med at lede efter en forhekset frisbee i et tæt og mørkt og alt for stort buskads. I venners lag kunne det tåles, men alene? Stan opfordrede mig kraftigt til at gå banen alligevel, det var jo min store chance for at sætte dagsordenen og vinde sikkert, og det blev udslagsgivende. Jeg tog min røde bee frem, min eneste medbragte, pudsede solbrillerne, hankede op i en flaske vand og skridtede ud mod bane ét.

Allerede fra første kast stod det klart. Der kunne godt tegne sig noget stort i aften. Kastet havde siddet rent, og bee'en gled godt og ubesværet i luften. Jeg havde ikke en gang lagt særlig mange kræfter i. Mit kast havde tvært imod været afslappet, ja nærmest skødesløst. Alligevel fløj den langt, bee'en, og præcist. Ikke noget med det evindelige krængeri. Jeg fornemmede, at der lå en stor hemmelighed her. Styrken i det ubesværede kast, det rolige kast. Fraværet af stress og præstationsangst. Visheden om, at her var der en frisbee, og der var der en kurv, og længere var den ikke. Jeg nettede første kurv i komfortable fire kast. Kunne nærmest lægge bee'en i kurven på det fjerde.

Bane to bød på en udfordring fra start. Det er den, hvor man står på toppen af en bakke og skal ned over en dal gennem en smal korridor mellem tæt bevoksning på begge sider og finde en kurv til venstre bag den sidste klynge træer. Mit første kast var for tidligt drejet lidt for meget af mod venstre og forsvundet ude af syne med retning mod buskadsen. Skulle mine bange anelser om forheksning allerede nu blive til virkelighed?

Jeg gav mig til at afsøge buskadsen. Frem og tilbage, ind og ud, her og der. Ingen bee. Kom i tvivl om kastets længe. Kunne den været røget helt derhen? Eller måske i virkeligheden kun dertil? Jeg tog hele turen forfra igen. Og bagfra. Endelig dukkede den så op, bekvemt placeret helt ude i kanten. Jeg samlede den op, fandt roen igen, og fortsatte min kurs. Også denne kurv blev nettet i sikre fire kast.

Bane tre blev en kæmpe succes. Også her starter man på en bakke, og der skal kastes langt. Ud over et åbent stykke til venstre, med bevoksning tæt til højre, ned over en dal, hen over bækken, og så videre op på den anden side, hvor kurven står på toppen, ude af syne. Mit første kast sad klokkerent. Selvom det var afslappet var der alligevel kommet god kraft på, det var en forhånd, og den lå præcis som den skulle. Lidt før åen krængede bee'en en anelse til højre, præcis som den var programmeret til at gøre, den skulle jo over på den anden side af bækken og skråt op mod kurven på bakken. På vej

over åen strejfede den imidlertid toppen af et træ, vendte rundt og drattede i åen. Samtidig begyndte det at regne. Det slog mig ikke ud. Bee'en var landet et OK sted, der gav mig mulighed for at sætte en ubesværet forhånd. Jeg samlede den op og sendte mit kast op over bakken med kurs mod det sted, jeg mente at vide kurven stod. Da jeg selv kom op over bakken fandt jeg den fire meter fra kurven, og en sikker treer var hjemme. Så nu havde jeg brugt 11 kast på tre kurve. Det tegnede fremragende. At regnen tog til generede mig ikke. Det kunne øse, det kunne pøse, mit fokus var usvækket.

Bane fire starter også på en bakketop. Man skal holde bee'en i en lige bane gennem en smal korridor ind til der kommer et åbent stykke, hvor kurven ligger godt ude til højre, ude af syne fra startfeltet. Mit åbningskast, forhånd igen, sad igen rent og præcist. Bee'en gled gennem korridoren og tog nøjagtig den højredrejning den skulle. Den landede fint på den åbne bane 30 meter fra kurven. Derefter et sikkert indspil og net i tre. Dermed 14 kast på fire kurve. Forrygende og pyt være med den regn.

Bane fem starter i bunden af dalen. Først skal man holde bee'en langs stien et pænt langt stykke – med åen til venstre side og skov på begge sider, dernæst skal man skrå til højre mod kurven på toppen af en bakke. Der er langt op. Jeg spillede uforceret og sikkert i første kast, og bee'en drev igennem korridoren i ét hug. Skulle alligevel bruge fire kast

mere til kurven på toppen, dvs. fem i alt eller 19 på fem kurve.

Bane seks er efter min mening banens ondeste. Banen starter på toppen af en bakke med tæt bevoksning på venstre side og kræver et langt kast ned gennem en korridor, der ender med en høj bevoksning hen over åen. Her skal bee'en ud til venstre efter skoven og derefter om bag bevoksningen over åen og op skråt til højre ad en bakke, hvor kurven venter på toppen. Det er en meget krævende operation hele vejen igennem, og min birdie på denne bane denne aften, hvor kurven blev nettet i tre efter et afsluttende forhånds-put på 19 meter i fint dalende regn vil gå over i historien, som en af min frisbee-karrieres allerstørste bedrifter. Hvis ikke *den* største.

Uden af gå detaljer sendte jeg et langt åbningskast rent ned til bunden af ådalen foran den høje bevoksning. Derfra en krænget forhånd som sendte bee'en til kanten af bevoksningen, hvorfra den som bestilt krængede til højre gennem de øverste grene og landede på bakken, 19 meter fra kurven. En sikker fire kunne sættes ind med et indspil og et put, men jeg kunne mærke, at dette *var* min aften og derfor tog jeg chancen. Jeg tog sigte med forhånden og kastede. Fulgte derefter mundlam det guddommelige svæv, og så - Plonk! Utroligt, men sandt. Birdien var en realitet og nu 22 kast i seks.

På bane syv var jeg måske blevet lidt høj af min birdie. Banen er kort og relativt nem. Først et åbent stykke, så en smal korridor

gennem skoven, og så står kurven der straks. Men mit åbningskast krængede for meget og røg ud i ruffet til højre, og det tog tid at finde bee'en. Da jeg endelig fandt den, missede jeg kastet gennem skoven og måtte i sidste ende æde en lidt skuffende 4'er på kurven. Men sammenlagt 26 i syv, det tegnede stadig godt.

På bane otte kom jeg godt igen. Det er en lang bane, der starter lidt oppe i terrænet med skov til højre og et stort åbent stykke ligefrem og til venstre. Langt ude og nede svinger banen opad, om bag en bevoksning til højre og bagom denne står kurven. Min forhånd sad hårdt og præcist og bee'en fløj smukt afsted i den nu silende regn. Den landede midt på banen i mudder, i rimelig afstand til en samlet 3ér, hvis alt gik vel. Og det gjorde det. Mit indspil fra mudderet i andet kast landede 5-6 meter fra kurven og derefter sagde det plonk i tredje og således nu 29 i alt i otte kurve.

Så manglede bare finalen på bane ni. Mit mål var at gå i max 35 - og gerne under. Det tegnede mere end lovende, regn eller ej. Bane ni starter nede i terrænet, hvor den over et længere lige stykke følger noget skov på højre side. Derefter, når skoven slutter, skal bee'en til højre op ad en lang skråning, derefter hen over et højdedrag med pæn plads til begge sider, for til sidst at lande i kurven til venstre i banen, overfor startstedet til kurv ét.

Mit første kast på bane ni var perfekt. Forhånden sendte bee'en på flugt langs skoven til højre og da den sluttede drejede

bee'en af mod højre, helt som beregnet. Derefter var der ikke meget, der gik som beregnet.

Det viste sig, da jeg kom ud til det åbne stykke, at det hele vejen op ad bakken var tæt bevokset med 1½ meter høje brændenælder. I et meget bredt stykke. Og jeg havde kun en ringe ide, om, hvor langt min bee var nået. Det kunne være kort, dvs. til højre i brændenældemarken, eller det kunne være langt, dvs. til venstre i brændenældemarken. Den var vel omkring 20-30 meter bred. Og det kunne være langt oppe ad bakken, eller det kunne være langt nede ad bakken. Længden var vel omkring de samme 20-30 meter - eller måske mere end det. Jeg gav mig til at trampe omkring. Det var svært at se bunden, selv når man trampede nældeerne til side, for de lagde sig bare ned som et tæppe hen over bunden. De var også svære at skille ad, for det var ikke brændenælder alt sammen. Kun ca. 90 pct. Resten var burrenerre, der filtrede det hele sammen og gjorde mig lodden over det hele. Jeg var ligeglad og fortsatte målrettet min eftersøgning. Med svuppene plaskvåde sko, tæt påklistede og drivvåde cowboybukser og duggede solbriller sled jeg mig frem, stykke for stykke. Saft suse mig, så tæt på målet, det kunne ikke passe, at jeg skulle stoppes nu. Så jeg fortsatte. Og fortsatte. Og fortsatte.

Jeg trak talrige baner gennem urskoven af brændenælder og burrenerre. Kiggede her, kiggede der, kiggede alle vegne. Ingen bee. Det begyndte at blive mør-

kere, og jeg begyndte at overveje en plan B. Kunne jeg finde en anden bee og afslutte præstationen med den? Jeg havde ingen ekstra med. Og der havde heller ikke ligget nogen til låns, som der tidligere har gjort ved bane et. Jeg begyndte at søge langs skovkanten op mod kurven. Måske nogen havde mistet eller glemt en bee? Ingen bid. Jeg gik tilbage til brændenælderne, men opgav ævred. 30 minutter i regn i en mandshøj brændenældemark måtte være nok. Var der ikke andre på banen? Nogen jeg kunne låne en bee af? Det var der ikke. Det var ikke kun de andre Hjortekær-gutter, der ikke var her. Der var ikke andre overhovedet. Jeg var alene på banen.

Med tunge skridt gik jeg tilbage til bilen. Jeg afsøgte flere skraldespande på vejen. Måske nogen havde smidt en flækket bee i spanden. Så kunne jeg have afsluttet med den. Men nej. Der var ikke andet end ispapir og ting man ikke bryder sig om at samle op. Og ikke skyggen af en bee. Tilbage ved bilen gjorde jeg mig klar til at vende slukøret hjem, åbnede døren, og så... Pludselig var den der. Min redning!

På bagsædet lå en underkop. Et arvestykke fra min mor, som jeg havde glemt, at jeg havde i bilen. Jeg hev den straks ud og begav mig med raske skridt tilbage til banen. Dette her skulle fuldendes, om det så skulle være med en underkop til sidst. Nogen superbee var det næppe, men en disk, det var det sgu! Jeg tog et par prøvekast. Den havde et gli-detal på minus 100. Der skulle en

anden teknik til for at få den frem ad banen og svæv kunne man ikke tale om. Et stykke frem kom den dog, hvis man lagde god kraft i en baghånd. Jeg stillede mig ned i brændenælderne, tørrede den værste regn af solbrillerne, lagde an til kast og sendte den afsted. Det gik an. Den nåede knap en tredjedel af afstanden hen til kurven. I næste kast endnu en tredjedel, så det sidste stykke hen foran kurven og så et put. Fire diskoskopkast plus det første med bee'en, dvs. fem i alt og dermed banen lukket i 34 på ni. Jeg priste mig lykkelig for min underkop. Samlede den op fra kurven, gik tilbage til bilen og kørte hjem.

---o0o---

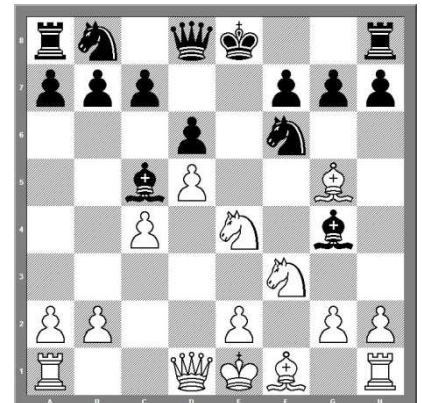
Hjemme i Rådvad lå Victor Emil og hyggede sig i varmen med sin kæreste, da jeg trådte ind ad døren. Iført mine svuppene sko, drivende af vand, plaskvåde bukser, der klistrede til benene, en gennemblødt bluse tæt belagt med buresnerrer, et par duggede solbriller og med en underkop i hånden prøvede jeg at forklare dem, hvorfor jeg netop denne aften var en meget lykkelig mand - efter at have været brændt af på en tom parkeringsplads i Kokkedal og mistet min frisbee i en skov af brændenælder.

De stirrede vantro på den mærkelige mand, smilede og sagde venligt noget om, at det var godt, at jeg havde haft en god aften.

Det var det nemlig. Og det var præcis, hvad jeg havde haft - en rigtig god aften på golfbanen. *clj*

RÅ TRICK PÅ CHESS.COM

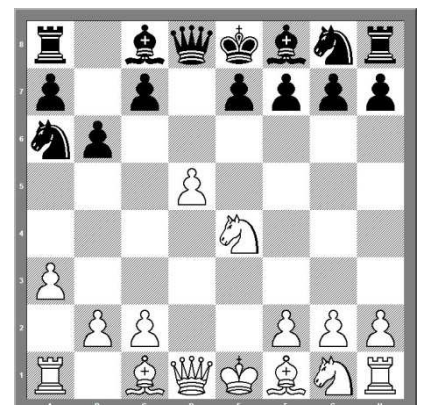
Under dæknævnet KNIGHTCUT007 får SKAKPOSTENS udsendte i ny og næ held i sprøjten på CHESS.COM med rå og primitive DWSU-trick. Et nyligt offer var ILTUZUR (1657), som for vild i FAJAROWICZ GAMBIT. Med **8.Se4?** havde han lige angrebet sorts springer på f6. Han troede nok, at den var bundet...

8...Sxe4!

Slam! Og kort efter 0-1. 9.Lxd8? gik jo ikke pga. 9...Lf2 mat.

SKANDINAVISK bliver også kanøflet. Seneste offer var EDYSULISBS (1752): **1.e4 d5 2.d4! dxe4 3.Sc3 Sc6 4.d5 Sb4 5.a3 Sa6 6.Sxe4 b6?**

7.Lb5+!

Slam! Og snart 1-0 og +11 i rating til KNIGHTCUT007 (pt. 1652). Sort taber mindst en bonde og en kvalitet. *clj*